

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Want wij zijn zijn maaksel, geschapen in Jezus Christus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.

Paulus aan de Efeziërs.

1 Augustus 1915.

No. 15

20e Jaargang.

DE WET DER TIENDE.

Het inacht nemen der tiende-verplichtingen van God bevolen.

Toespraak gehouden in den Salt-Lake-Tabernakel op Zondag 11 Jan. 1914.
door

OUDERLING JAMES E. TALMAGE van den Raad der Twaalven.

(Vervolg van blz. 213.)

Overweeg zoo ge wenscht de geschiedenis van het oprichten en instellen der wet van tiende. Wij lezen bijvoorbeeld, in de geschiedenis van het eerste huisgezin, zooals ons is overgeleverd, in Genesis, hoofdstuk vier:

„En Abel bracht ook van de eerstgeborenen zijner schapen, en van hun vet. En de Heere zag Abel en zijn offer aan. Maar Kain en zijn offer zag Hij niet aan.”

Hier hebben wij een voorbeeld van het groote en heilige feit dat niet alleen de tiende, maar ook de tiendebetaler, niet alleen de gave, maar ook de gever welbehagelijk moet zijn in de oogen des Heeren, of wel de gave zal worden verworpen. Zeer vroeg reeds ook lezen wij van het betalen van tienden in den strikten zin van het woord, het bijdragen van één tiende, in den geest van offervaardige gave aan den Heer. Aldus lezen wij hiervan in het veertiende hoofdstuk van Genesis, alwaar ons de gebeurtenis verhaald wordt van Abrahams terugkeer van zijn overwinnende vervolging van de stroopende en moordende vijanden van zijn volk:

„En Melchizédek, koning van Salem, bracht voort brood en wijn; en hij was een priester des Allerhoogsten Gods.

„En hij zegende hem, en zeide: Gezegend zij Abram Gode, den Allerhoogste, die hemel en aarde bezit!

„En gezegend zij de allerhoogste God, die uwe vijanden in uwe hand geleverd heeft! En hij gaf hem de tiende van alles.”

In verband hiermede is het van belang de toelichting te overwegen gemaakt door Paulus, in zijnen brief aan de Hebreëen, handelende over

hetzelfde voorval en hetzelfde onderwerp. Zijne woorden vindt gij in het zevende hoofdstuk:

„Want deze Melchizédek was koning van Salem, een priester des Allerhoogsten Gods, die Abraham tegemoet ging, als hij wederkeerde van het slaan der koningen, en hem zegende;

„Aan welken ook Abraham van alles de tiende deelde; die vooreerst overgezet wordt: koning der gerechtigheid, en daarna ook was een koning van Salem, hetwelk is een koning des vredes; * * *

„Aanmerkt nu, hoe groot deze geweest zij, aan denwelken ook Abraham, de patriarch, tiende gegeven heeft uit den buit.

„En die uit de kinderen van Levi het priesterdom ontvangen, hebben wel bevel, om tiende te nemen van het volk, dat is, van hunne broederen, hoewel die uit de lendenen van Abraham voortgekomen zijn;

„Maar hij, die zijne geslachtrekening uit hem niet heeft, die heeft van Abraham tiende genomen, en hem, die de beloftenissen had, heeft hij gezegend.

„Nu zonder eenig tegenspreken, hetgeen minder is wordt gezegend van hetgeen meerder is.

„En hier nemen wel tienden de menschen, die sterven, maar aldaar neemt ze die, van welken getuigd wordt, dat hij leeft.”

De wet der tiende werd in aloud Israëel heel goed verstaan. Wij vinden dezelve speciaal ingesteld, en duidelijk werd zij — de wet — erkend reeds vóór den uittocht. Herinnert u het geval van Jakob, in moeite verkeerende om zijnen weg te vinden terug naar zijns vaders huis, hoe hij namelijk een verbond sloot met den Heer. Hier volgt het Schriftuurlijk verslag zooals elk voor zichzelf lezen kan in het acht-en-twintigste hoofdstuk van Genesis:

„En Jakob beloofde eene gelofte, zeggende; Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op dezen weg, dien ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en kleederen om aan te trekken;

„En ik ten huize mijns vaders in vrede zal wedergekeerd zijn; zoo zal de Heere mij tot een' God zijn!

„En deze steen, dien ik tot een opgericht teeken gezet heb, zal een huis Gods wezen, en van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven.“

Gevraagd mag worden waarom, zoo tiende niet volkomen verstaan werd in die dagen, die bijzondere aanbidding daar werd uitverkozen. Hij had evenwel kunnen zeggen, een vijfde, of een twaalfde, maar neen, het was de tiende. Daarna, nadat het volk van Israëel uit Egypte gebracht was geworden, lezen wij dat een tiende gedeelte verlangd werd, zooals neergelegd werd in de wet, in het zeven-en-twintigste hoofdstuk van Leviticus:

„Ook al de tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heeren; zij zijn den Heere heilig.

„Maar zoo iemand van zijne tienden immers iets lossen zal, hij zal zijn vijfde deel daarboven toedoen.

„Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, alles wat

onder de roede zal doorgaan. het tiende zal den Heere heilig zijn.

„Hij zal tusschen het goede en het kwade niet onderzoeken, hij zal het ook niet verwisselen; maar indien hij het immers verwisselen zal, zoo zal dit, en wat daarvoor verwisseld is, heilig zijn; het zal niet gelost worden.”

Nadat de kinderen van Israël gebracht waren geworden in het land der belofte, werd het land onder hen verdeeld. Tevoren evenwel was er voor de Levieten voorzien geworden, aangezien zij namelijk niet mede erfden; want de stam van Levi, zoo als men zich zal herinneren, was uitgekozen geworden voor den dienst van den tabernakel, voor de zorg voor de Ark des Verbonds, het zichtbare teeken van Jehova's verbond met Israël. Aangezien van hen werd verlangd al hun tijd te geven aan dezen dienst, was hun geen land geschonken, noch eene afdeling in het land waar zij naar toe waren gebracht; zij moesten worden onderhouden door de tienden van het volk, en zij, wederkeerig, hadden hunne tiende te betalen, en de tiende der tienden, of wel het tiende gedeelte van het tiende gedeelte, was in het bijzonder terzijde gezet om den priesteren te onderhouden.

Aldus lezen wij in Numeri, het achttiende hoofdstuk:

„En de Heere zeide tot Aäron: Gij zult in het land niet erven, en gij zult geen deel in het midden van henlieden hebben; ik ben uw deel en uwe erfenis, in het midden van de kinderen Israëls.

„En zie, aan de kinderen van Levi heb ik alle tienden in Israël ter erfenis gegeven, voor hunne dienst, die zij bedienen, de dienst van de tent der samenkomst.”

Nadat Israël bevestigd was als een volk met een land, werd voor een lange periode de wet der tiende nauwkeurig in acht genomen, en Israël was voorspoedig. Daarna verviel het volk in eenen staat van veronachtzaming, tot zoodanig eene hoogte dat zij den Heere vergaten, en van hunne verdiensten niet meer stelselmatig gaven zooals verlangd werd door de wet welke zij voorgaven in acht te nemen. Wij vinden dat gedurende de herstelling, het wederontwaken van het volk tot hunne plichten, naar aanleiding van den van Godswege aangestelden Hiskia, het volk, opgewekt door zijne brandende woorden van vermaning, zich bekeerde en ontwaakte tot het besef van het feit dat zij in gevaar waren om hunne rechten te verbeuren een volk van God genaamd te worden, want zij verbleven niet bij de termen van het verbond. Het feit der wederontwaking wordt ons in den breede beschreven — leest het voor u zelve — in II Kronieken, het een-en-dertigste hoofdstuk:

„Toen nu dat woord uitbrak, brachten de kinderen Israëls vele eerstelingen van koren, most, en olie, en honig, en van al de inkomsten des velds; ook brachten zij de tienden in van alles, met menigte.

„En de kinderen Israëls en van Juda, die in de steden van Juda woonden, brachten ook tienden der runderen en der schapen, en tienden der heilige dingen, die den Heere, hunnen God geheiligd

waren, en maakten vele hoopen.

„In de derde maand begonnen zij den grond van die hoopen te leggen, en in de zevende maand voleindden zij.

„Toen nu Jehizkia en de vorsten kwamen, en die hoopen zagen, zegenden zij den Heere, en zijn volk Israël.

„En Jehizkia ondervraagde de priesteren en de Levieten aangaande die hoopen.

„En Azaria, de hoofdpriester, van het huis van Zadok, sprak tot hem, en zeide: Van dat men deze heffing begonnen heeft tot het huis des Heeren te brengen, is er te eten geweest en verzadigd te worden, ja over te houden tot overvloed toe; want de Heere heeft zijn volk gezegend, zoodat deze veelheid overgebleven is.

„Toen zeide Jehizkia, dat men kameren aan het huis des Heeren bereiden zou; en zij bereidden ze.

„Daarin brachten zij die heffing, en de tienden, en de geheiligde dingen, in getrouwigheid.”

Nehemia, in het bijzonder opdracht ontvangen hebbende, ondernam om de zaak der tiendebetaling te regelen; want in zijnen tijd was het volk weder zoo onachtzaam, dat de Levieten, van wien verlangd werd dat zij al hunnen tijd den dienst des Heeren zouden wijden, het noodig vonden naar het veld te gaan en hunnen tijd te besteden in de verzameling van het voedsel opdat zij leven mochten. Nehemia bracht hen voor den Heer in herinnering, en zich richtende tot den Heer, zeide hij:

„Ook vernam ik dat der Levieten deel hun niet gegeven was; zoodat de Levieten en de zangers, die het werk deden, gevloeden waren, een iegelijk naar zijnen akker.

„En ik twistte met de overheden, en zeide: Waarom is het huis Gods verlaten? Doch ik vergaderde hen, en herstelde ze in hunnen stand.

„Toen bracht gansch Juda de tienden van het koren, en van den most, en van de olie, in de schatten.”

Dit is een gedeelte van het dertiende hoofdstuk van Nehemia.

Door deze schriftuurplaatsen aan te halen heb ik ondernomen het feit aan te toonen dat de tiende van Israël vereischt werd van ouds her reeds, en dat tiende betalen een goddelijke instelling was. Wij weten dat het voort bleef bestaan, met varieerende getrouwheid in de inachtneming ervan, tot op den tijd van de komst van Christus; en te dien tijde betaalde het volk, dat strikt was in het in acht nemen van de letter der wet, hunne tienden gewetensgetrouw of nauwgezet althans, in het bijzonder de Farizeën, die er trotsch op gingen zoo strikt de wet in acht te nemen; en het was noodig voor den Heer om de aandacht te vragen voor het feit dat, ofschoon de tiende werd verlangd, het betalen van tiende de heele instelling der plichten van het volk niet vervulde. Wanneer ge het drie-en-twintigste hoofdstuk van Mattheus wilt lezen, zult ge waarnemen dat Hij -- Christus -- de gelegenheid benutte om het volk te waarschuwen tegen onbestaanbaarheid.

„Toen sprak Jezus tot de scharen en tot zijne discipelen, * * *

„Wee u, gij schrifftgeleerden en farizeën, gij geveinsden! want gij vertient de munte en de dille, en den komijn, en gij laat na het zwaarste der wet, namelijk het oordeel, en de barmhartigheid, en het geloof. Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten.“

De wet der tiende werd steeds gedurende het apostolische tijdperk en sommige jaren daarna, meer of minder compleet, in acht genomen; maar toen, in het begin der negende eeuw, Charlemagne ondernam om de tiende door dwang te innen, en dit tot een deel der schatten des lands maakte, geraakte de heiligheid der tiende in gereedelijk verval. Vreemd niet waar dat in Engeland thans de tiende geënd wordt door de autoriteiten der burgerlijke wet? Het land is vertiend, de rente daarvan en al de voortbrengselen, en dat moet betaald worden, hetzij gewillig of niet; want het behoort tot de staatskerk, en de eigenaren van het land en van de eigendommen moeten zulks betalen, hetzij zij leden zijn van die kerk, dan wel niet, eveneens onverschillig of zij gelooven in de rechtvaardigheid van deze belasting of wel er tegenstanders van zijn. Onder de acte de tiende-rente regelende, is het thans mogelijk gemaakt de rente in geld te betalen, ofschoon, vergelijkelijk gesproken, nog slechts weinige jaren geleden, de rente betaald worden moest in natuurlijke producten. De groote tienden waren de tienden op het koren, het hout, en zekere andere producten van het veld, en de kleinere tienden, de tienden die kwamen van zekere aangeduide mindere verdiensten; door een vreemde constructie evenwel is er geredeneerd dat datgene wat in de aarde is, niet beschouwd moest worden als een product, en daarom is steenkool en de kostelijke metalen niet aan tiende onderworpen, omdat daarvan geene vermeerdering bestaat; en turf die niet zichtbaar groeit, is eveneens uitgesloten, waar hout dat met de bijl gekapt wordt, vertiend moet worden. Zulke vreemde onbestaanbaarheden zijn ingekomen omreden de mensch gepoogd heeft te marchandeeren met de wet van God.

Eene bijzondere straf voor het niet betalen der tienden vinden wij onder aloud Israël niet voorgeschreven, uitgezonderd dan het ontzetten uit het lidmaatschap van de gemeenschap van het volk. De tiende moest een vrijwillige betaling zijn op dezelfde wijze als die van eene schuld, maar mocht niet door dwang of geweld geënd worden; het moest persoonlijk gegeven worden, niet door den werkgever. Het moest niet verzameld worden zooals een inkomstenbelasting in landen waar zulks is ingesteld. Het diende betaald te worden door zoodanig iemand die de zegeningen des Heeren wenschte als een tiendebetaler; en groot waren de zegeningen beloofd aan en beseft door aloud Israël omreden hunne getrouwheid en toewijding aan dit groote verlangen. Bij geregelde tijden evenwel verviel het volk in onachtzaamheid, zooals alreeds ten deele is getoond, en in de laatste gedeelten van het Oude Testament lezen wij van profeten die hunne stemmen verhieven en

het volk vertelden van gevaren hen bedreigende omreden zij volharden bleven in het verwaarloozen van de wet van tiende. Hoor de woorden van den profet Maleachi, verklarende het volk hunne zonden:

„Van uwer vaderen dagen af, zijt gij afgeweken van mijne inzettingen, en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen; maar gij zegt: waarin zullen wij wederkeeren?

„Zal een mensch God berooven? maar gij berooft Mij, en zegt: waarin berooven wij u? In de tienden en het hefoffer.

„Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omreden gij Mij berooft, zelfs het gansche volk.

„Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijsze zij in mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg zullen wezen.

„En Ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geene misdracht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen.

„En alle Heidenen zullen u gelukkig noemen; want gijlieden zult een lustig land zijn, zegt de Heere der heirscharen.“

(Wordt vervolgd.)

VEERKRACHT.

Er is veerkracht in de stof: zij is de eigenschap van stoffen, om na druk, uitrekking, verdraaiing of verwringing weer in den oorspronkelijken stand terug te keeren. Het is een eigenschap, die allerwege haar zeer nuttige toepassing gevonden heeft. Maar over dit onderwerp uit de natuurkunde hier geen woord meer.

Er is ook een levensveerkracht. Zij is altijd een reden tot vreugde en geniet onze bewondering. Zij maakt ons blijde als na triesten winter de lente weerkeert.

Zij is ook bewonderenswaardig onder menschen.

Er heeft indertijd een beschrijving in de dagbladen gestaan over een transport Engelsche en Duitsche verminkten, die op Hollandschen bodem tegen elkaar uitgewisseld werden. En er werd over geschreven, dat het verwonderlijk was, om te zien, hoe die wrakken van levens, wier geheele toekomst eigenlijk vernietigd was, toch blijde en vroolijk waren, hoe zij zich in hun verminkten toestand reeds schikten en het gemis van sommige ledematen reeds niet meer schenen te gevoelen. De verslaggever had geen woorden genoeg, om de ellende, die hij aanschouwd had te beschrijven, maar ook om zijn bewondering te kennen te geven over de geziene veerkracht. Hij putte daaruit de hoop, dat als de oorlog eenmaal uit was, alles in het menschenleven zich zoo spoedig zou herstellen. En wij willen die hoop ook koesteren, want wat zou het wezen, als al de ellende van verwoesting, van haat en jammer al maar door op de menschen bleef drukken en hun alle

vreugde des levens zou verstoren. Wij hebben die veerkracht menigmaal aanschouwd zoowel bij zieken die herstelden, als in gezinnen waar de rouw aanvankelijk alle lust in het leven scheen te dooven.

En toch de levensveerkracht is de hoogste niet. Wij kunnen zonder overspannen te zijn met Schiller zeggen: „'t Leven is niet 't hoogste van alle goederen“.

Wij gaan verder. Wij kennen meer en hooger, wij weten van een geloofsveerkracht. Deze is het, die aan het leven de hoogste waarde geeft.

Zij voert onze bewondering voor de levenskracht tot aanbidding van de Bron van alle leven en kracht ten leven. Want zij doet ons zien, dat al het stoffelijke alleen bestaat om het geestelijke. De eeuwige stofwisseling, de veeltijds gesmaadde kringloop loopt uit op den eeuwigen geest.

God regeert alle dingen. Hij is het die het rijke natuurleven te voorschijn roept, die het in zijne vele vormen onderhoudt en er zòò kwistig mee omgaat, als of het gansch geen waarde bezat.

Maar hoe hooger de levensuitingen zijn, des te krachtiger worden ook de pogingen, om het te behouden.

De mensch eindelijk doet de greep naar het eeuwige leven. En hier is dan niet meer het lijdelijke ondergaan, hier is eigen-, zelfbewust leven, hier is verantwoordelijkheid, plichtsbefef, geweten. Hier is het dus ongeoorloofd om met het leven te spelen en het bij duizenden te offeren, alsof het geen waarde bezat.

Een indruk van lachende weelde maakt de bloemenschat in het voorjaar, waarvan een overgroot gedeelte te loor gaat zonder ooit tot vrucht gekomen te zijn.

Een bloeiende appelboom die in het zoele voorjaarswindje zijn bloesemblaadjes rond zijn stam laat vallen, is als een bruid, die in het besef van hare weelde voor ieder wel een glimlach over heeft.

Maar de duizenden jonge mannen die in onze dagen vallen zonder dat wij er den noodzaak van inzien, zij stemmen ons droef. Hier is een treurig bewijs van onvermogen der menschheid, om gebruik te maken van de geestelijke gaven Gods. Van dit offer rijst als van het bloed van Abel een klacht op naar den hemel.

Het is volkomen juist, als men er op wijst, dat ook in den oorlog, veerkracht zich vertoont.

Maar het is levensveerkracht, nuttig, lofwaardig, bewonderenswaardig zelfs, maar 't is geen geloofsveerkracht.

Deze laatste doet ons ondanks dood en verderf grijpen naar het eeuwige leven. Zij doet ons daarom niet als een fantast zweven boven de werkelijkheid, maar zij helpt ons al de ellende en de teleurstelling dragen die dit wonderlijke leven schenkt. Zij doet ons de voltooiing aanschouwen van wat in dit leven immer stukwerk is gebleven. Zij geeft ons een uitzicht in de eeuwigheid. Zonder dat uitzicht is ons

leven afgeknot, zonder een hoogere wereld is deze wereld ongerijmd.

De geloofsveerkracht doet ons gevoelen, hoe de grootste rampen, de grofste zonden in het minst niet het leven Gods storen. In aanbidding knielend voor dat leven Gods, worden wij tot Zijn gemeenschap opgeheven. Zalig de mensch die komt onder de macht van de blijdschap der aanbidding. Voor hem wordt Gods heerlijkheid openbaar ook uit de Schepping en ook uit de zondige menschenwereld. En nu kunnen geen dood of zonde of leed hem meer scheiden van de liefde Gods. Want wat zij ook kunnen storen of vernietigen, hij hoopt op God en zamelt alzoo steeds nieuwe krachten: hij ijlt voort zonder mat te worden, hij loopt en wordt niet moede.

En daarin heeft hij een koninklijk voorbeeld aan hem, die met de armen uitgebreid staat tegenover de menschheid en haar toeroept: „Komt allen tot mij die vermoeid en belast zijt en ik zal u rust geven.“

En in die rust en die kracht draagt hij niet alleen de lasten van het eigen leven, maar steunt en troost ook anderen. De levensveerkracht, hoe onvolprezen schoon ook, eindigt op natuurlijke wijze bij den dood. De geloofsveerkracht doet ons zien over alle dood en leed heen naar het Eeuwige Leven, dat komt uit Gods groote liefde, die gaat over allen.

(Overgenomen.)

GEHEIME TAAL.

Vaak in ons verborgen leven
 Voor ons zelf geheime taal,
 Wij bewonderen en aanbidden,
 Onbewust, wel menigmaal.

Maar ook menig keer betrappen
 Wij ons zelf, op zonde en schuld,
 En bedroeven ons, dat zelfzucht
 Nog geheel de ziel vervult.

't Leven van de meeste menschen
 Is zoo anders dan zij wenschen;
 Minder goed en minder rein.

Eens zal ons verborgen leven,
 Al ons doen en al ons streven,
 Openbaar voor allen zijn.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

GELUKZALIGHEID.

Aangezien de mensch bestaat uit twee deelen, vleesch namelijk en geest, of lichaam en ziel, of omgekeerd, zoo zijn daar twee groote behoeften die bevredigd dienen te worden om een volkomen geluk te voorschijn te brengen.

Als wij straks naar de andere zijde zijn gegaan, en wij ons vleesch, of ons lichaam, hebben afgelegd, dan blijft er alleen over de geest om te bevredigen. Het lichaam namelijk, rustende in den schoot der aarde, behoeft geene verzorging meer, en is niet meer gevoelig voor vreugde of voor smart. Bijgevolg is er dan, voorloopig althans, van zaligheid, of rampzaligheid, het lichaam betreffende, geen sprake meer. Deze overwegingen moeten er eveneens noodwendig toe leiden het geloof, door sommigen nog der hedendaagsche Christensekten beleden, te verwerpen, dat namelijk bij een minder geloovig leven aan deze zijde, na den dood, het lichaam geworpen zal worden in de hel, en daar eeuwig zal moeten branden. Zulks kan eenvoudig niet. Niet alleen dat het vallen zou buiten ons begripsvermogen, maar bovendien is het tastbaar ongerijmd, en als zoodanig volmaakt in strijd met heldere en klare waarheid. Het lichaam, rustende in het graf, en overgaande tot ontbinding, is absoluut levenloos geworden, en heeft heelemaal geen gevoel meer, en koestert natuurlijk geen wenschen noch verdriet. Ontbinding slechts is het lot. Of het lichaam behoorde aan eenen rijkard, en zijn lijk gebalsemd in eene kostbare groeve is gelegd, dan wel of het slechts een schamel houten omhulsel was wat het lichaam ten grave bracht, of zelfs al was er heelemaal geen plaats en tijd voor eene, wat wij noemen, fatsoenlijke begrafenis, bij den dood, dat alles doet niets ter zake. De worm verteert het overschot, en met het lichaam, in zijnen aardschen toestand, zooals wij het kenden, hebben wij voorloopig finaal afgerekeend. Blijft dus enkel slechts de geest, of ook wel, hoewel ten onrechte, ziel gemaand. Die ziel te verzorgen, of dien geest, is het wat in de eerste plaats ons bezig heeft te houden. De omschrijving van den lotstoestand aan de andere zijde, in de nog nimmer door ons betreden oorden, wordt door een groot deel van het huidige Christendom, afgedeeld in twee groote geheelen. Die namelijk ter linker- en die ter rechterhand. Of, met andere woorden een gedeelte wat ten eeuwigen dage gedoemd is om in de helsche pijn alle denkbare foltering te leiden, en een ander, veel minder groot, gedeelte wat gegeven zal zijn zich in eeuwige, onuitsprekelijke, on-

beseftbare, en ook onverklaarbare zaligheid en geluk te mogen verheugen. Zoo diep aan de eene zijde de ellende wordt geschetst van hen wier lot het zal zijn tot de linkerhanders te behooren, zoo groot aan de andere kant is het geluk beschoren voor degene die een plaats ter rechterhand zal worden aangewezen.

Afgezien nu nog van het feit dat de Heiligen der Laatste dagen met deze beschouwing van twee gedeelten, niet medegaan, behoeft het betoog dat beide toestanden, op zich zelf zooals voorgegeven, eene abstracte onmogelijkheid is. Hebben wij zoo juist reeds betoogd, dat waar de straf der hel, steeds voorgesteld als eene lichamelijke vuur- en wormstraf, niet toegepast zou kunnen worden, omdat namelijk de elementen voor het ondervinden van die gruwelijkheden ontbreken, zoo ook aan de andere zijde ontbreken de tastbare en vleeschelijke lichamen om te verkeerren in de gouden zalen, en te spelen op de eeuwige harpen, als namelijk deze dingen als zuiver stoffelijke zaken zullen moeten worden beschouwd.

De Heiligen der laatste dagen, aan de andere zijde beschouwen de zaligheid en de rampzaligheid op gansch andere wijze. Door hen wordt beleden, geleerd en verklaard, dat de zaligheid en het geluk, reeds hier begonnen wordt. Dat eigenlijk door ons niet gezegd moet worden te hopen op de zaligheid aan de andere zijde, maar dat, waar het bewustzijn aanwezig is, dat de plichten gedaan en volbracht zijn geworden, daar reeds eene zaligheid is geboren geworden, die nimmer sterven zal, maar daarentegen, bij voortdoring en voortvaring van den zaligheidschepper, immer voort zal blijven bestaan, en telkens en telkens grooter zal worden, naar gelang de ontwerper der zaligheid zelve, meer en meer in staat geraakt de diepten van Gods wijze wetten en voorschriften te peilen en die in zijn leven in toepassing te brengen, daardoor zijn geluk vermeerderende en vergrootende, en zijne wijsheid, verstand en kennis doende toenemen.

Zoo ook de rampzaligheid. Die begint niet pas na den dood, maar zelfs in dit leven. De mensch die zijn leven verwaarloost, zijn lichaam ten doode doemt door de gruwelijkheden des levens, heeft reeds een begin gemaakt met het scheppen van zijn eigen rampzaligheid, en al het geloof van heel de wereld, en van alle geesten en engelen is niet in staat die rampzaligheid te dooden, welke namelijk bestaan zal blijven en vermeerderen, naar gelang het individu zelve de oorzaken daarvan zal vergrooten. Enkel slechts bij eene verandering van levenswijze, bij bekeering alzoo, kan de rampzaligheid verkeerren in geluk en zaligheid, maar dan slechts wanneer de vruchten van den vroegeren levenswandel, geheel overwonnen zijn geworden. Met heel deze zaken heeft Christus en zijne verlossing, voor ons aangebracht, niet het minste van doen. De verlossing en verzoening van Christus bestaat alleen daarin dat Hij voor ons geleden heeft om ons den weg te wijzen die ten

leven leidt, door namelijk zoo te handelen en te werken als Hij gehandeld en gewerkt heeft. Wij in onze lijn zooals Hij in zijn lijn heeft gehandeld.

Waar we nu momenteel nog wezens zijn met een aardch en sterfelijk lichaam, zoo bestaat thans onze zaligheid dan ook volstrekt niet alleen in eene geestelijke verzorging, en in geestelijk geluk, maar evenzeer in lichamelijke verzorging en het daardoor ontstane lichamelijke geluk. Wij onderschrijven niet de gedachte dat iemand, ofschoon arm, en aan het allernoodigste gebrek hebbende, toch volmaakt gelukkig en zalig in zijnen Heere kan zijn. Dat is eveneens een phase, die in de praktijk niet opgaat. We stemmen gereedelijk toe dat het geluk niet bestaat in maatschappelijke rijkdom, niet in aardse weelde, enz., maar daar staat tegenover dat God ons een lichaam heeft geschonken, ons ter verzorging toevertrouwd, en wat ook alleen door goede en doelmatige verzorging volmaakt gezond kan blijven, en zoo alleen slechts voor ons een bron van geluk en zaligheid kan zijn.

Zoolang wij nu hier in dit leven leven, en dit lichaam met ons om hebben te dragen, is het geluk van dit ons vleesch, inderdaad een onderdeel, zij het dan slechts een minderwaardig onderdeel, van onze zaligheid.

Is straks eenmaal dit leven gedaan en zijn wij een anderen, vleeschloozen toestand ingetreden, dan gelden ook weer andere regelen en wetten en hebben wij, ter wille van onzen geest, andere voorwaarden te stellen aan zaligheid. Vooralsnog echter verblijft ook de zorg voor het maatschappelijk bestaan een onderdeel van ons geluk en onze zaligheid. Van daar dan ook dat de Heiligen der laatste dagen gelooven in een practischen godsdienst en het er voor houden dat, zal de leiding der autoriteiten der Kerk eene goede leiding zijn, zij niet alleen strekken moet als wegwijzer naar de eeuwigheid, maar in menig opzigt ons den weg heeft te wijzen hoe de gelukzaligheid alhier te bereiken, in verhouding tot ons vleeschelijk lichaam. Voorts gelooft het evangelie dat aan de zaligheid geen eind zal komen, tenzij de verkregen zaligheden door het individu zelve weer mochten worden verworpen, in welk geval even zoo alles weer verloren moet gaan als het eerst langzamerhand is opgebouwd geworden. De zaligheid wordt door de belijders van de leer van Christus niet verwacht ontvangen te zullen worden uit de handen van hun goddelijk Hoofd, maar ze zijn er zich volmaakt van bewust dat de weg daartoe, eenmaal gelegd zijnde, door hen zelve moet worden betreden, en het geluk door hen verworpen, zoo lang van eeuwigen duur zal zijn als zij zelve verblijven in den weg die het groote geluk steeds grooter en grooter maakt, en steeds nader en nader brengt. De dood is enkel slechts een overgang die ons allen brengt in eenen anderen toestand waar evenals ook hier, opnieuw kennis is te nemen van de levensomstandigheden, en waar eveneens ook het geluk en de zaligheid grooter en grooter gemaakt kan worden.

Men kan zeggen dat in zoodanig een stelsel voor de zoenverdiensten van Christus slechts weinig plaats overblijft, en alles op rekening van den mensch wordt gesteld. Wij hebben reeds enkele malen betoogd dat dit niet zoo is. Dat wij namelijk den weg tot het geluk wel degelijk te wijten hebben en verschuldigd zijn aan onzen Heer en Zaligmaker, maar het is Hem voorbij redeneeren, zoo wij er anders over zouden denken. Bij elke gelegenheid dat het Hem gegeven was zijne denkbeelden te ontwikkelen en de schare te leeren, werd er steeds door Hem op gewezen dat de menschen zelve de lessen door Hem gegeven in praktijk moesten brengen zoo ze er nut uit wilden trekken. „Gij lieden hebt niet gewild.“ „Bekeert u,“ enz., waren uitdrukkingen die geregeld door Hem gebezigd werden en ons steeds weer doen zien dat alleen dan de komst van Christus in het vleesch voor de menschen van waarde heeft kunnen zijn, wanneer ze zich in de richting door Hem aangegeven, willig keerden, om het loon te smaken voor hetgeen door hen zelve gedaan was geworden.

Wij zouden hier tallooze andere beschouwingen verder aan vast kunnen knoopen, hoe namelijk dit stelsel verband houdt met beproevingen des Heeren, en verzoeking van den Satan, hoe verder de vrije wil ten goede ontwikkeld kan worden enz., maar vooralsnog ligt dat niet in het bestek wat wij ons maakten bij den opzet van dit artikel. Genoeg zij het voorloopig, onomstootelijk vast te stellen dat de zaligheid een geluk is wat slechts een aanvang neemt bij het beginnen te onderhouden van Gods geboden. Dat verder de zaligheid, noch de rampzaligheid een onderscheid kent tusschen het begrip van tijd en eeuwigheid, maar dat elk dezer beide toestanden in 't leven treedt, zoodra de persoonlijkheid zich in een der twee richtingen keert.

DE BESTEMMING VAN HET HEELAL.

overgedrukt uit: „SLEUTEL VOOR GODGELEERDHEID”

De verborgene toekomst, met hare diepe gronden,
 Voor vele eeuwen als een verboden veld bevonden,
 Verscheurt den sluier nu, waardoor het menschedom ziet
 't Geheim van het lot, en wat niet is geschied;
 Vanwaar hij is, waarheen hij zich zal richten,
 Waarom de sfeeren hun omloop steeds verrichten.

De Grootte Raad, het geheele samenstelsel van hemelen en aarde voltooid hebbende in al de volheid er van, met het klaarblijkelijke doel om het tot nut en bruikbaarheid voor zekere bepaalde doeleinden te doen strekken, zoo is het nu onze taak den voortgang er van gade te slaan en met naarstigheid hunne toekomstige en laatste bestemming te bestudeeren.

Door een algemeen overgeleverd geloof in een onstoffelijk hierna maals hebben velen besloten, dat de aarde en alle stoffelijke dingen zullen vernietigd worden, als zijnde slechts tijdelijke samenstellingen ;

dat het stoffelijk lichaam en de planeten er van geen deel uitmaken van het eeuwige leven en het eeuwige wezen; in het kort, dat God, engelen en menschen, ten laatste zoo verloren, opgelost of verzonken geraken in geestelijkheid of ontstoffelijkheid, dat zij alle toepassing van de lichamelijke stoffen voor het gebruik verliezen; zoodat zij volstrekt geen voetbank, woonplaats, bezitting, meubelen, voedsel of kleeding meer noodig hebben; dat alle uitgestrekte werken en schoone ontwerpen der zichtbare schepping een soort van noodzakelijk kwaad of belemmering voor het geestelijke leven zijn en van geen mogelijk nut, uitgenomen als dienstig voor den tegenwoordigen tijd, om tot verblijfplaats en onderhoud van wezens in hunnen groveren en eersten staat te verstrekken.

Welk een droevig schilderij! Met welk eene zwaarmoedigheid en droefgeestigheid moeten ontwikkelde wezens het groote hee!al beschouwen, als het in dit licht gezien wordt!

Welk eene uitgestrektheid van ontwerp!

Welk eene vertooning van wijsheid!

Welk een veld van arbeid in uitvoering bieden de werken der schepping aan het nadenkende verstand!

En toch zou al deze wijsheid in ontwerp, al deze verrichtte arbeid, na slechts tot een kortstondig doel gediend te hebben, weggeworpen worden, als eene belemmering voor werkelijk bestaan en geluk. Al deze „geestelijke, onstoffelijke“ grillen zijn niet op de waarheid gefondeerd.

De aarde en andere systemen moeten verschillende veranderingen ondergaan in hunnen voortgang tot volmaking. Water, vuur en andere elementen zijn de bewerkers dezer veranderingen. Maar het is een eeuwig, onveranderlijk feit, eene vaste wet der natuur, gemakkelijk aan te toonen en te verklaren door scheikundige proefnemingen, dat noch vuur, noch water, nog eenig ander element één stofdeeltje kan vernietigen, zonder nog iets van een aardbol te zeggen.

Een nieuwe hemel en eene nieuwe aarde zijn door de ge-wijde schrijvers beloofd, of, m. a. w. de planeetstelsels zullen veranderd, gezuiverd, verfijnd en verheerlijkt worden in de gelijkenis van de opstanding, door welke middelen alle natuurlijke boosheden of onvolmaaktheden zullen verdreven worden.

In hunnen tegenwoordigen toestand zijn zij geschikt voor den eersten staat van den mensch. Zij zijn, als het ware, de kweekscholen voor de eerste lichamelijke ontwikkeling van den mensch. Hunne elementen verschaffen de middelen tot opkweeking en onderhoud van het lichaam en tot het voortbrengen en versterken van de organen van de gedachten en het verstand, waarmede gedachten en aandoe-ningen ontvangen en ontwikkeld worden, die alleen in eene hoogere sfeer tot rijpheid en volkomenheid kunnen geraken, gedachten die vruchtbaar zijn tot eeuwig leven en liefde.

Als het verstand zich uitbreidt, dan verheffen de wenschen van een eeuwig wezen, eenmaal verheven en geëerd in de raadsvergaderingen des hemels onder de zonen Gods, zich hooger, uitgebreider en dieper, dan dat zij langer geschikt zouden zijn tot de bekrompen sfeer van het sterfelijk leven. Zijn lichaam is in gevangenschap geketend aan de aarde, terwijl zijn geest zich omhoog wil verheffen en de ontwikkeling, wijsheid en rijkdommen van de onbegrensde oneindigheid aangrijpen.

Zijn aanvankelijk lichaam moet daarom sterven en zóo veranderd worden, dat het geschikt is tot een hoogere en heerlijker sfeer van beweging, onderzoek, handeling en genot.

Wanneer de planeet, waarop hij woont, het aantal lichamen, die door de oneindige Wijsheid voor haar in haren eersten toestand bestemd zijn, heeft ontvangen, voortgebracht en opgekweekt, dan moet zij een scheikundig proces ondergaan. De zuiverende elementen, zooals vuur, moeten gebruikt worden om haar door een gericht te doen gaan, eene zuivering, eene reiniging, eene verandering evenredig met die, welke te voren heeft plaats gevonden in de natuurlijke lichamen van hare bewoners. Aldus vernieuwd, is zij geschikt voor den opgestanen mensch.

Als de mensch en de planeet waarop hij leeft, met al de volheid ervan, al hunne series van opklimmende veranderingen ondergaan hebben, zoodat zij geschikt zijn voor de hoogste heerlijkheid waartoe hunne verschillende karakters en geslachten geschikt zijn, dan wordt het geheel gevoegd bij, of gerekend met, de eeuwige hemelen en zullen aldaar hunnen eeuwigen omloop volbrengen, zijnde eene andere aanwinst tot de woningen van eeuwige toenemende heerschappij van den grooten Schepper en Verlosser.

Werelden zijn woningen voor de tehuizen van verstandelijke wezens. Verstandelijke wezens bestaan om vreugde te hebben.

Vreugde, in hare volheid, hangt van zekere beginselen af, b. v. Eeuwig Leven, Eeuwige Vrede, Eeuwige Bezittingen, enz.

Zonder het eerste mist de vreugde hare duurzaamheid.

Zonder het tweede kan bijna niet gezegd worden dat zij bestaat.

Zonder het derde, kan zij niet zeker zijn.

Zonder het vierde is zij begrensd, enz.

Eeuwige leven, in de volheid er van, sluit in zich een verstandelijken geest, in de gelijkenis van dezelfde soort, bekleed met een uitwendig lichaam van eeuwig onverderfelijk vleesch en beenderen. Deze staat van bestaan kan alleen bereikt worden door de opstanding van het lichaam en de eeuwige hereeniging er van met den geest.

Eeuwig leven aldus verkregen, en aangedaan met de eeuwige eigenschappen van ontwikkeling, kennis en liefde, kon nimmer vreugde smaken of putten uit de aandoeningen van het laatste, zonder omgang te hebben met wezens, die dezelfde eigenschappen bezitten.

Vandaar het doel of de noodzakelijkheid van eeuwige famieliebanden,

verwantschap en aandoeningen, gebezigd als de eigenschappen van die liefde, die nimmer een einde heeft.

De derde beschouwing, n.l. eeuwige vrede kan nooit verzekerd worden zonder de ontwikkeling van eeuwige wetten en gouvernement, welke in zich de eigenschappen van oneindige waarheid, goedheid en macht bezitten. Iedere regeering, waar dit ontbreekt, kan nooit eeuwigen vrede verzekeren. Zij zou mogelijk omvergeworpen kunnen worden door gebrek aan waarheid tot onderscheiding, geschiktheid tot uitvoering, of macht tot het uitoefenen van de maatregelen, noodig tot het verzekeren van vrede.

De vierde beschouwing, n.l. eeuwige bezittingen, moet noodwendig bestaan uit eene eeuwige bezitting of aanspraak, bepaald en verzekerd door dit eeuwige bestuur, van gedeelten van de georganiseerde stoffen in hunnen zuiveren, onverderfelijken en eeuwigen staat.

Om bezittingen te hebben, moet de eeuwige mensch eene zekere hoeveelheid van de oppervlakte eener planeet, geschikt tot zijnen stand of sfeer, bezitten.

Deze onverderfelijke, eeuwige bezitting in de hemelen, moet volkomen beantwoorden aan zijne eischen en die, welke met zijne familie verbonden zijn. Zij moet ook eene verscheidenheid van elementen bevatten, geschikt tot zijn gebruik en gemak. Eeuwig goud, zilver, kostbaar gesteente en andere kostbare materialen zijn nuttig in de inrichting en versiering van gebouwen en van publieke en bijzondere woningen of inrichtingen.

Deze inrichtingen vereenigd, of met wijsheid gerangschikt, vormen eeuwige steden. Tuinen, bosschen, wandelplaatsen, beeken, fonteinen, bloemen en vruchten zullen het landschap versieren, en tooien, het oog, den smaak, den reuk bekoren en aldus bijdragen tot de vreugde van het menschelijk hart.

Zijde, linnen en andere materialen zijn noodig om den persoon zelf te versieren en zijne woningen te stoffeeren en te versieren.

In het kort, de eeuwige mensch in het bezit van eeuwige werelden, in al hare verscheidenheid en volheid, zal eten, drinken, denken, spreken, omgaan, vergaderen, verspreiden, gaan, komen, bezitten, volmaken, liefhebben en genieten. Hij zal toenemen in bezittingen, kennis, kracht, macht, majesteit en heerschappij in werelden zonder einde.

Iedere soort van de dierlijke schepping, ooit door de scheppende Godheid voortgebracht, of die ooit de pijnen des doods gevoeld hebben of kermden, terwijl zij onderworpen waren aan den koning der verschrikking, of zich verheugden in het genot van leven en sympathie en naar de verlossing van het lichaam verlangden, zullen deel aan de opstanding hebben, en eeuwig in hunne eigen sferen leven in het bezit van vrede en eene volheid van vreugde, geschikt tot hunne onderscheidene hoedanigheden. (Wordt vervolgd.)

AANGEKOMEN.

Zeer aangenaam is het ons mede te kunnen deelen dat, sinds zoo-vele maanden, er thans weer een paar zendelingen uit Utah zijn aangekomen om het werk hier in de Nederlanden te helpen schragen.

Ouderling William Dalebout, van Ogden, alsmede Ouderling John Butterworth van Salt-Lake-City, kwamen aan op 26 Juli l.l. Beiden komen hier een tweede zending vervullen. Ouderling Dalebout namelijk kwam voor de eerste maal hier aan in Juni, 1901, en bleef toen ongeveer twee en een half jaar, terwijl Ouderling Butterworth eveneens eene zending vervuld heeft van denzelfden tijdsduur, waarvoor hij voor de eerste maal arriveerde in Juni 1906. Ouderling Dalebout is van Hollandsche, terwijl Butterworth van Amerikaansche geboorte is.

Eerstgenoemde is aangewezen geworden voor de Groninger Conferentie, met standplaats te Leeuwarden, terwijl laatstgenoemde aangesteld is geworden om in de Arnhemsche Conferentie te werken.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande Amsterdamsche Conferentie zal worden gehouden aldaar op Zondag 22 Aug. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten om 10 uur en om 2.30 in de zaal Wittenstraat 109—111, terwijl de avondvergadering, te beginnen om 7 uur, gehouden zal worden in de zaal van „Frascati”, Oudezijdsvoorburgwal 304. Elkeen die kan komen is vriendelijk uitgenoodigd.

NIEUWS UIT BELGIË.

Het hoofdkantoor alhier is in staat geweest met de Heiligen in Luik in contact te komen. Medegedeeld is geworden dat zij op hunne beurt in aanraking zijn met de leden in de omliggende gemeenten, en dat wijk-vergaderingen geregeld onder hen gehouden worden. Door middel van deze mededeelingen hopen wij in staat te komen hen die in België in nood verkeerden, daadwerkelijk en stoffelijk bij te kunnen staan.

INHOUD:

De wet der tiende . . . Blz. 225	De bestemming van het
Veerkracht „ 230	heelal Blz. 236
Geheime taal „ 232	Aangekomen „ 240
Gelukzaligheid „ 233	Conf.-Aankondiging . . . „ 240
	Nieuws uit België . . . „ 240

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.